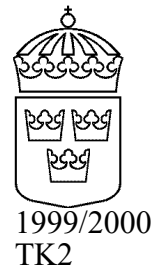

Förslag till riksdagen

1999/2000:TK2

Ny förvaltningsorganisation för riksdagen

Den av talmanskonferensen tillsatta Riksdagskommittén har utarbetat ett förslag till instruktion för den samlade riksdagsförvaltningen jämte följdlagstiftning.

Talmanskonferensen ställer sig bakom förslaget.

Förslag till riksdagsbeslut

Talmanskonferensen föreslår att riksdagen
antar de av Riksdagskommittén framlagda förslagen till lag med instruktion för riksdagsförvaltningen, m.m.

Stockholm den 8 mars 2000

Birgitta Dahl

/Anders Forsberg

I detta beslut har förutom talmannen deltagit: förste vice talman Anders Björck, tredje vice talman Rose-Marie Frebran, Sven Hulterström, Per Unckel, Lars Bäckström, Göran Hägglund, Agne Hansson, Bo Könberg, Marianne Samuelsson, Göran Magnusson, Jan Berggqvist, Gun Hellsvik, Rolf Åbjörnsson, Viola Furubjelke, Tone Tingsgård, Ingrid Burman, Inger Davidsson och Barbro Andersson Öhrn.

NY FÖRVALTNINGSORGANISATION FÖR RIKSDAGEN

Delbetänkande från Riksdagskommittén

Februari 2000

Talmanskonferensen beslöt den 2 december 1998 att tillkalla en utredning med parlamentarisk sammansättning för att se över och utvärdera vissa frågor som rör riksdagens arbetsformer. Utredningen, som har antagit namnet Riksdagskommittén, har i oktober 1999 lämnat delbetänkandet Riksdagens parlamentariska ledningsorganisation.

I oktober 1999 beslöt talmanskonferensen att en särskild organisationskommitté på tjänstemannanivå skulle tillsättas under Riksdagskommittén för att bl.a. till följd av Riksdagskommitténs förslag rörande riksdagens parlamentariska ledningsorganisation utarbeta en instruktion för riksdagsförvaltningen samt att närmare utreda frågorna om förvaltningens framtida organisation m.m.

Organisationskommittén har bestått av riksdagsdirektören Anders Forsberg, ordförande, förvaltningschefen Kerstin Andersson, kanslichefen Tom T:son Thyblad, kanslichefen Karin Laan och personalchefen Lars Bergquist. Som experter har deltagit bitr. kammarsekreteraren Ulf Christoffersson och planeringschefen Ulla-Britt Fichtelius. Chefsjuristen Göran Rosvall har fungerat som organisationskommitténs sekreterare.

Organisationskommitténs arbete har inledningsvis helt koncentrerats på att utarbeta ett förslag till en ny instruktion för den samlade riksdagsförvaltningen. Det fortsatta arbetet inriktas nu på frågor som rör förvaltningens organisation och en ny arbetsordning för denna. Förslag härom läggs fram för den nya riksdagsstyrelsen.

Riksdagskommittén framlägger härmed förslag till en instruktion för den samlade riksdagsförvaltningen jämte därav föranledda följdförfattningar.

Riksdagskommittén föreslår att riksdagen antar kommitténs förslag till

1. lag med instruktion för riksdagsförvaltningen,
2. lag om ändring i lagen (1972:625) om statligt stöd till politiska partier,
3. lag om ändring i lagen (1976:633) om kungörande av lagar och andra författningar,
4. lag om ändring i lagen (1982:1255) om författningssamlingar för Riksdagens förvaltningskontor och Riksbanken,
5. lag om ändring i lagen (1983:953) om säkerhetsskydd i riksdagen,
6. lag om ändring i lagen (1986:765) med instruktion för Riksdagens ombudsmän,
7. lag om ändring i lagen (1987:518) med instruktion för Riksdagens revisorer,
8. lag om ändring i lagen (1988:46) om revision av riksdagsförvaltningen m.m.,
9. lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank,
10. lag om ändring i lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor och myndigheter,
11. lag om ändring i lagen (1993:825) om personregister i riksdagens informationssystem Rixlex,
12. lag om ändring i lagen (1993:1426) med instruktion för Riksdagens arvodesnämnd,
13. lag om ändring i lagen (1993:1427) med instruktion för Statsrådsarvodesnämnden,
14. lag om ändring i lagen (1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter,
15. lag om ändring i lagen (1996:304) om arvode m.m. till Sveriges företrädare i Europaparlamentet,
16. lag om ändring i säkerhetsskyddslagen (1996:627),
17. lag om ändring i lagen (1996:810) om registrering av riksdagsledamöters åtaganden och ekonomiska intressen,
18. lag om ändring i lagen (1999:1209) om stöd till riksdagsledamöternas och partigruppernas arbete i riksdagen,

Stockholm i februari 2000

Birgitta Dahl

Beatrice Ask

Britt Bohlin

Agne Hansson

Göran Hägglund

Marianne Samuelsson

Jan Berqvist

Lars Bäckström

Sven Hultström

Bo Könberg

Per Unckel

/Anders Forsberg

1 Bakgrund

Riksdagsförvaltningen har sedan inrättandet av Riksdagens förvaltningskontor år 1966 haft samma grundläggande struktur som i dag. Förvaltningen består grovt räknat av tre relativt självständiga delar, kammarkansliet, utskottskanslierna samt förvaltningskontoret. Ledningsorganen är talmanskonferensen och förvaltningsstyrelsen med en direktion som ett arbetsutskott. Talmannen är ordförande i såväl talmanskonferensen som förvaltningsstyrelsen.

Efter enkammarriksdagens införande år 1971 har riksdagsförvaltningen utvecklats kraftigt. I förvaltningen finns i dag drygt 500 heltidsanställda.

För att riksdagsförvaltningen på ett effektivt sätt skall kunna stödja de parlamentariska organens verksamhet fordras betydande samordningsinsatser. Den uppdelning som gällt för förvaltningen har varit ett problem i detta sammanhang.

Våren 1998 antog riksdagen därför ett förslag från förvaltningsstyrelsen om vissa ändringar i riksdagsordningen (RO) och i lagen (1983: 1061) med instruktion för Riksdagens förvaltningskontor rörande en förstärkt samordning inom riksdagsförvaltningen (förs. 1997/98:RFK4, 1997/98:KU34, rskr. 1997/98:297, 1997/98:298, 1997/98:299).

Ändringarna, som trädde i kraft den 1 oktober 1998, syftade till att förbättra ledning och samordning i riksdagsförvaltningen. Sammanfattningsvis innebar de att riksdagsdirektören fick ett överordnat ansvar för ledningen och samordningen i hela organisationen och blev ordförande i en ny samordningsgrupp. Det internationella kansliet och informationsenheten placerades organisatoriskt direkt under riksdagsdirektören.

I beredningen av förvaltningsstyrelsens förslag uttalade sig konstitutionsutskottet (KU) för att också den parlamentariska ledningsorganisationen för riksdagens förvaltning skulle ses över. I detta syfte föreslogs talmanskonferensen tillsätta en särskild utredning. Det skulle, enligt utskottet, inte uteslutas att ytterligare förändringar kunde komma att behöva göras även på tjänstemannanivå sedan denna översyn genomförts. Riksdagen godkände utskottets förslag.

I december 1998 tillsatte talmanskonferensen en parlamentarisk kommitté med uppgift att se över vissa frågor om riksdagens arbetsformer. Kommittén antog namnet Riksdagskommittén. Talmanskonferensen har därefter överlämnat ett delförslag från kommittén till riksdagen (förs. 1999/2000:TK1 Riksdagens parlamentariska ledningsorganisation). Förslaget innebär i korthet att en ny riksdagsstyrelse övertar beslutsuppgifter från såväl talmanskonferensen som förvaltningsstyrelsen och blir högsta beslutande organ i alla frågor som gäller riksdagsförvaltningen. Talmannen är ordförande i styrelsen. Riksdagsdirektören föreslås ansvara för ledningen av hela förvaltningens verksamhet inför styrelsen. En följd av detta förslag är att förvaltningskontoret inte längre kan vara en från den övriga förvaltningen på visst sätt avgränsad del av organisationen för hanteringen av vissa myndighetsuppgifter, som för närvarande är fallet. Enligt förslaget bör förvaltningskontorets instruktion ersättas av en instruktion som avser hela den samlade riksdagsförvaltningen.

2.1 Organisationskommitté

För att biträda Riksdagskommittén i översynsarbetet och arbetet med att utarbeta ett förslag till en ny instruktion för hela den samlade riksdagsförvaltningen samt för att närmare utreda frågorna om förvaltningens framtida organisation m.m. har Riksdagskommittén tillsatt en särskild organisationskommitté på tjänstemannanivå.

2.2 Utgångspunkter

Utgångspunkterna för Riksdagskommitténs överväganden har fogats till detta förslag som *bilaga 1*.

I korthet innebär utgångspunkterna att den nya politiska ledningsstrukturen och riksdagsdirektörens nya roll som chef för hela förvaltningen bör ligga till grund för översynen. Förvaltningens organisation och arbetssätt bör vara anpassade så att den på effektivast möjliga sätt skall kunna arbeta mot de politiska styrorganen, och dess resurser bör därvid tas till vara på ett ändamålsenligt sätt och med utvecklad samverkan för att nå de övergripande målen för verksamheten.

Talmanskonferensen har i sitt förslag till ny ledningsorganisation (förs. 1999/2000:TK1) uttalat att det är av största vikt att det i den nya samlade riksdagsförvaltningen säkerställs en god ordning för skötseln av myndighetsfunktionerna och att detta kan åstadkommas genom en tydlig organisationsstruktur och klara regler för delegation samt berednings- och beslutsordningar inom förvaltningen. Kommittén har mot bakgrund härav funnit att det kan finnas anledning att överväga såväl vilken organisationsstruktur som är den mest ändamålsenliga för den nya myndigheten som i vilken utsträckning denna skall vara reglerad i instruktionen.

Kommittén har i sammanhanget också konstaterat att det inte kan uteslutas att övervägandena inom ramen för organisationsöversynen kan komma att förutsätta ytterligare ändringar i RO utöver de ändringar som föreslås när det gäller riksdagens parlamentariska ledningsorganisation.

Organisationsöversynen bedrivs förutsättningslöst, dock skall förvaltningsorganisationen hållas inom nuvarande kostnadsramar. Översynen syftar givetvis också till att möjliggöra hög måluppfyllnad förenad med största möjliga kostnadseffektivitet.

2.3 Arbetets bedrivande

Arbetet har inledningsvis inriktats på att utarbeta en instruktion för den samlade riksdagsförvaltningen. Först därefter kommer arbetet att avse organisationsfrågor och en ny arbetsordning.

Under arbetets gång har samråd ägt rum med företrädare för Riksdagens ombudsmän, Riksdagens revisorer och Riksbanken.

Riksdagskommitténs ambition är att arbetet skall bedrivas i dialog med personalen och personalens organisationer. Personalorganisationerna har

3 Riksdagskommitténs överväganden

3.1 Allmänna överväganden

Talmanskonferensen har, som redovisats i det föregående, uttalat att det kan finnas anledning att överväga såväl vilken organisationsstruktur som är den mest ändamålsenliga för den nya myndigheten som i vilken utsträckning denna skall vara reglerad i instruktionen.

En instruktion ger de övergripande bestämmelserna för en myndighets uppgifter, beslutsformer och arbetssätt m.m. Enligt Riksdagskommitténs uppfattning bör den nya riksdagsförvaltningens instruktion vara så enkel, klar och kort som möjligt och i första hand endast innehålla det som formellt sett måste finnas i en instruktion av aktuellt slag. De bestämmelser som i övrigt behövs för förvaltningens organisation och formerna för dess verksamhet bör meddelas i första hand i en arbetsordning.

Skälen för denna uppfattning är främst att även mindre viktiga frågor rörande organisation och arbetsformer måste undergå riksdagsbehandling om detta regleras i instruktionen eftersom denna ju har formen av lag. Med tanke på den nya styrelsens sammansättning och kompetens torde något behov för riksdagen att detaljstyra förvaltningen knappast föreligga. Ett annat skäl är det behov av möjligheter till snabba organisatoriska omdispositioner som är nödvändiga till följd av de krav på effektivitet och rationella rutiner m.m. som allmänt gäller i statsförvaltningen. Riksdagsstyrelsen bör således bl.a. i en arbetsordning fatta beslut om förvaltningens organisation, arbetsformer och administrativa verksamhet m.m. En följd av detta resonemang är att tjänstemannaorganisationen därför inte alls bör regleras i instruktionen.

En grundtanke vid utformningen av förslaget till ny instruktion för riksdagsförvaltningen är vidare att den politiska nivån – styrelsen – skall tillförsäkras ett fast grepp när det gäller att styra förvaltningen i stort medan riksdagsdirektören skall anförtrös att självständigt leda den löpande verksamheten. Förvaltningens effektivitet bör främjas genom en medveten delegering, tydliga mål och riktlinjer samt genom en noggrann uppföljning.

Enligt Riksdagskommitténs uppfattning ligger det ett värde i att riksdagsförvaltningens instruktion så mycket som möjligt ansluter till de instruktioner som gäller för statliga myndigheter i allmänhet. Innehållet i förslaget bygger därför på samma grundsatser som kommit till uttryck i bl.a. verksförordningen.

Riksdagen och dess myndigheter är undantagna från regeringens normgivning (8 kap. 13 § RF). När det gäller riksdagens förvaltning och myndigheter gäller därför särskilda föreskrifter för verksamheten. Riksdagens förvaltningsstyrelse har i betydande omfattning i föreskrifter beslutat att förordningar skall äga tillämpning också inom riksdagens förvaltning.

I linje med vad som ovan anförts finner Riksdagskommittén att det ligger ett värde i att i princip samma regler gäller inom riksdagsförvaltningen som inom det statliga området i övrigt också på administrativa områden, såsom

t.ex. beträffande ekonomi- och personaladministration m.m. Riksdagsförvaltningen bör således normalt föreskriva att förordningar på sådana områden skall gälla också inom riksdagsförvaltningen.

1999/2000:TK2

3.2 Riksdagsförvaltningens arbetsuppgifter m.m.

3.2.1 Allmänt

De grundläggande bestämmelserna för riksdagsförvaltningens arbetsuppgifter ges i RO.

I den nu gällande instruktionen för Riksdagens förvaltningskontor sägs inledningsvis (1 §) att förvaltningskontoret är ett serviceorgan för riksdagen och att förvaltningskontoret i den omfattning som framgår av instruktionen skall tillhandahålla de resurser och den service som behövs för kammarens, utskottens och övriga riksdagsorgans verksamhet m.m.

I det förslag till ny instruktion som nu läggs fram är avsikten inte att föreslå några sakliga ändringar vad gäller huvuduppgifterna för den samlade riksdagsförvaltningen. För att markera att riksdagens förvaltning skall utgöra en integrerad organisation och omfatta samtliga delar av riksdagens egen förvaltning föreslås emellertid en bestämmelse som mera konkret lyfter fram de huvuduppgifter som åvilar den samlade förvaltningen.

Den nu gällande instruktionen för Riksdagens förvaltningskontor är mycket detaljerad och anger noggrant den mängd uppgifter som kontoret har att fullgöra. Ett antal bestämmelser pekar också ut förvaltningskontoret som utövare av vissa uppgifter med bäring även på de andra delarna av förvaltningsorganisationen såsom t.ex. handläggningen av ärenden rörande riksdagens personal, fastigheter och lokaler, bibliotek, register och arkiv m.m. Eftersom sådana bestämmelser inte torde behövas i en instruktion för hela förvaltningsorganisationen har dessa utgått.

Även om den föreslagna nya instruktionen till stor del bygger på den instruktion som för närvarande gäller för Riksdagens förvaltningskontor, har det faktum att många bestämmelser kunnat utgå bl.a. möjliggjort att det aktuella förslaget till instruktion kunnat utformas på ett mera lättillgängligt sätt, dvs. kunnat ges mera övergripande regleringar, och preciseringarna rörande förvaltningens uppgifter har något kunnat begränsas. Enligt Riksdagskommitténs uppfattning leder detta till en instruktion som är bättre anpassad för en modern förvaltningsorganisation där ett betydande utrymme bör lämnas åt mål- och resultatstyrning.

3.2.2 Uppgifter

Riksdagskommittén anser att det är av stor vikt att instruktionen ger tydligt stöd åt alla de olika verksamheter som skall bedrivas inom riksdagsförvaltningen. Samtidigt är förvaltningens uppgifter inte statiska. Riksdagens arbetsformer och utvecklingen av det parlamentariska arbetet ställer krav på en betydande flexibilitet hos förvaltningen. Bestämmelserna i instruktionen bör således inte vara så detaljerade eller utformade på sådant sätt att det hela

tiden krävs ändringar i instruktionen för att förvaltningen skall kunna syssla med uppgifter som i framtiden kan komma att anses betydelsefulla.

I 1 § instruktionsförslaget anges den samlade förvaltningens huvuduppgifter. Den främsta uppgiften är att stödja den parlamentariska beslutsprocessen, dvs. att biträda vid behandlingen av riksdagens ärenden.

Talmanskonferensen har understrukit att det är av största vikt att det i den nya samlade riksdagsförvaltningen säkerställs en god ordning för skötseln av myndighetsfunktionerna. I 9 kap. 4 § RO anges de uppgifter som förvaltningen i den omfattning riksdagen bestämmer skall fullgöra, nämligen att handlägga frågor angående förhandlingar om anställnings- och arbetsvillkor för arbetstagare samt andra personalfrågor, upprätta förslag till anslag på statsbudgeten, i övrigt handlägga frågor om förvaltningen inom riksdagen och frågor om förvaltning av ekonomisk natur inom riksdagens myndigheter utom Riksbanken samt meddela föreskrifter och råd i angivna frågor. Dessa huvuduppgifter bör självfallet komma till uttryck i lagtexten.

Riksdagen har ett ansvar för att dels medverka i samhällsinformationen, dels kontinuerligt bedriva en saklig och partipolitiskt neutral information om riksdagen och dess arbete samt om EU. Också informationsverksamheten bör komma till uttryck i lagtexten som en av riksdagsförvaltningens huvuduppgifter.

De internationella frågorna har under senare tid ökat kraftigt i omfattning. Den nya riksdagsstyrelsen skall också enligt förslaget till 1 kap. 7 RO (förs. 1999/2000:TK1) besluta i ärenden av större vikt rörande riksdagens internationella kontaktverksamhet. De internationella frågorna är således en viktig del av riksdagens verksamhet och måste därför enligt Riksdagskommittén komma till uttryck i lagtexten som en av riksdagsförvaltningens huvuduppgifter. En annan betydelsefull uppgift med internationell anknytning är medverkan i internationellt biståndsbete inom det parlamentariska området där olika parlament bistår andra med stöd bl.a. till demokratisk utveckling. Det är av stor vikt att det i instruktionen för riksdagsförvaltningen ges stöd för denna verksamhet. Mot denna bakgrund föreslås en särskild bestämmelse härom (10 §).

Slutligen anges förvaltningens uppgift som serviceorgan för riksdagen att förse kammaren, utskotten och övriga riksdagsorgan med service och resurser m.m.

3.2.3 Riksdagsförvaltningens roll avseende riksdagens verk

3.2.3.1 Budgetfrågor

En viktig fråga när riksdagsförvaltningens uppgifter skall bestämmas är vilken roll förvaltningen skall ha när det gäller prövningen av budgetunderlagen för riksdagens myndigheter utom Riksbanken. De myndigheter som främst tilldrar sig intresse härvidlag är Riksdagens ombudsmän (JO) och Riksdagens revisorer. Enbart budgetfrågorna rörande de nämnda myndigheterna kommer därför att behandlas i det följande.

Enligt nuvarande ordning överför riksdagens förvaltningsstyrelse, i princip utan någon egentlig granskning, uppgifterna i JO:s respektive revisorernas

budgetunderlag till ett underlag för anslaget i statsbudgeten som översänds till Regeringskansliet för att fogas in i budgetpropositionen under respektive utgiftsområde. Särskilt sedan den nya budgetprocessen med utgiftstak och utgiftsramar infördes har denna ordning inte varit tillfredsställande. Detta framkom tydligt vid riksdagens beredning av anslagen för år 2000. I KU:s budgetbetänkande för utgiftsområde 1 (bet. 1999/2000:KU1) angavs att JO begärt att organisationen skulle förstärkas med ytterligare en tjänsteman. Förvaltningsstyrelsen hade inte några invändningar mot förslaget, men tog inte ställning till den begärda personalförstärkningen utan ansåg att det fick ankomma på KU att bedöma behovet av personalförstärkning. KU hade inga invändningar mot JO:s begäran, men angav att ärenden av detta slag borde beredas på sedvanligt sätt av Riksdagens förvaltningskontor och förvaltningsstyrelsen.

När förvaltningsstyrelsen avskaffas måste en ny ordning för prövningen av resurser m.m. för riksdagens myndigheter övervägas. JO ingår i utgiftsområde 1 Rikets styrelse. Utgiftsområdet omfattar verksamheterna statschefen, riksdagen och dess ombudsmän samt regeringen m.m. Dessutom ingår stöd till vissa medieändamål, partistöd, anslag till allmänna val samt vissa centrala myndigheter. Riksdagens revisorer ingår i utgiftsområde 2 Samhällsekonomi och finansförvaltning tillsammans med Riksrevisionsverket, Ekonomistyrningsverket och Finansinspektionen m.fl. samt anslag för Kontrollfunktionen i staten m.m. Inom respektive utgiftsområde ingår således både myndigheter som lyder under riksdagen och verksamheter och myndigheter som lyder under regeringen.

Den nya budgetprocessen innebär att riksdagen varje vår dels beslutar om utgiftstak för följande tre budgetår, dels tar ställning till preliminära ramar för de olika utgiftsområdena för samma period. Dessa preliminära ramar utgör riktlinjer för regeringens budgetarbete. Under hösten tar riksdagen därefter ställning till ramar för utgiftsområdena kommande budgetår samt beslutar om preliminära ramar för utgiftsområdena de två följande åren. Detta beslut fattas på förslag av finansutskottet (FiU), som inhämtat yttranden från fackutskotten. Först i ett senare skede under hösten fattar riksdagen beslut om anslag inom varje utgiftsområde. Därvid gäller att riksdagens beslut skall fattas i ett sammanhang rörande samtliga anslag inom ett utgiftsområde, och anslagen får tillsammans inte uppgå till mer än den fastställda ramen för utgiftsområdet.

Förvaltningsstyrelsens avskaffande föranleder således förändringar rörande vem som skall ansvara för prövningen innan budgetförslaget fogas in i statsbudgeten och hur denna prövning bör ske. Budgetpropositionens yrkanden beträffande JO och revisorerna skall däremot behandlas i riksdagen och beredas av respektive fackutskott (KU resp. FiU). En förändring i det första ledet kan dock påverka hur djupgående granskningen av KU och FiU måste vara i det senare ledet.

Bedömning

Vid bedömningen av hur handläggningen och prövningen av myndigheternas budgetunderlag skall utföras och vem som skall fullgöra uppgiften är det av

avgörande betydelse att myndigheternas oberoende ställning inte träds för nära.

Inom förvaltningen bör därför i första hand göras endast en teknisk granskning utifrån generella krav på budgetunderlagen. Eventuella tekniska avvikelser från kraven noteras och bifogas som information till budgetpropositionen. Det kan t.ex. gälla påpekanden om att förslaget innehåller ofinansierade ökningar eller beräkningar som avviker från budgetanvisningarna.

Riksdagsstyrelsen bör också pröva anslagets storlek i förhållande till den utgiftsram som kan förväntas för utgiftsområdet. Riksdagsförvaltningen skall således utifrån de av riksdagen fastställda målen för verksamheten pröva vilka resurser som behövs.

I detta sammanhang kan styrelsen också uppmärksamma respektive fackutskott på områden där en särskilt ingående prövning av förutsättningarna för t.ex. besparingar bör göras.

3.2.3.2 Central arbetsgivarfunktion

Förslaget till instruktion innebär att riksdagsförvaltningen övertar den roll som Riksdagens förvaltningskontor haft när det gäller ansvaret för de centrala arbetsgivarfrågorna inom riksdagens förhandlingsområde. Den centrala arbetsgivarrollen är i stort sett begränsad till att träffa centrala ramavtal för området och att vid behov fungera som rådgivare. Utvecklingen under det senaste årtiondet har inneburit att utrymmet för lokala förhandlingar i frågor rörande löner och anställningsvillkor och personalpolitiska frågor i övrigt har ökat avsevärt. Den nya instruktion som nu föreslås ger också betydande möjligheter för riksdagsförvaltningen att överlåta avtalsfrågor till riksdagens myndigheter.

Vad gäller individuella frågor kommer styrelsen i den blivande riksdagsförvaltningen att överta förvaltningsstyrelsens uppgift att besluta om lönerna för de tjänster som tillhör den s.k. undantagskretsen. Det gäller för närvarande riksdagsdirektören, förvaltningschefen och personalchefen vid Riksdagens förvaltningskontor, justitieombudsmännen samt kanslichefen vid Riksdagens revisorers kansli.

För Riksbankens del sköts motsvarande uppgift numera av riksbanksfullmäktige.

Riksdagens revisorer har för närvarande uppgiften att svara för externrevisionen av Riksdagens förvaltningskontor och kan förväntas få samma uppgift avseende den blivande riksdagsförvaltningen. Mot bakgrund härav har presidiet vid Riksdagens revisorer ifrågasatt det lämpliga i att riksdagsförvaltningen skall ha någon roll – utöver den som följer av uppgiften att träffa centrala ramavtal – vid lönesättningen av chefstjänsterna, dvs. kanslichefen och utredningscheferna, vid revisorerna.

I den av revisorerna väckta frågan blir alternativet att revisorerna i sin egenskap av revisionsorgan inte ens i en administrativ fråga kan vara underställda något annat organ än riksdagen själv. Riksdagskommittén konstaterar dock att riksdagsstyrelsen inom riksdagsområdet, i frågor som inte ankommer direkt på riksdagen, kommer att ha en roll som motsvarar den roll regeringen har på det övriga statliga området. Riksdagskommittén förordar därför

3.2.3.3 Administrativt stöd

Enligt den ordning som för närvarande gäller tillhandahåller förvaltningskontoret administrativa tjänster åt riksdagens myndigheter. För JO:s och Riksdagens revisorers del gäller att förvaltningskontoret debiterar dessa för utförda tjänster. För de mindre organen inom riksdagens myndighetsorganisation samt för Riksbanken gäller andra villkor.

Några ändringar i den gällande ordningen är inte avsedda.

3.3 Riksdagsförvaltningens ledning

I talmanskonferensens förslag till 1 kap. 7 § RO stadgas att riksdagsstyrelsen leder riksdagsförvaltningen. Talmannen är ordförande i styrelsen. Riksdagsdirektören skall enligt förslaget vara chef för förvaltningen och leda samt ansvara för verksamheten enligt styrelsens direktiv och riktlinjer.

Inom statsförvaltningen har sedan lång tid pågått en reformverksamhet för att möjliggöra för regeringen att styra myndigheterna med hjälp av mål och resultat. Riksdagskommittén anser att mål- och resultatstyrningen bör utvecklas inom riksdagsförvaltningen för att bli ett effektivt redskap i strävandena att åstadkomma en förvaltning som arbetar i enlighet med de politiska målen och prioriteringarna.

Mål- och resultatstyrning bygger på en fördelning av ansvar och roller – i nu förevarande fall mellan riksdagen, styrelsen och tjänstemannaorganisationen. Riksdagen beslutar om det övergripande syftet och målen för verksamheten samt beviljar medel för dessa. Styrelsens uppgift blir att besluta om verksamhetsnära mål, begära in den information som behövs för att bedöma om målen uppnåtts, bedöma resultatet och vidta relevanta åtgärder utifrån detta. Tjänstemannaorganisationen skall se till att målen uppnås men bör ha stor frihet att välja hur detta skall gå till.

Ett system i vilket myndighetschefen har totalansvar för verksamheten samtidigt som styrelsen skall svara för ledningen av myndigheten kan lätt leda till oklara ansvarsförhållanden. En viktig fråga i detta sammanhang är därför ansvarsfördelningen mellan styrelsen och riksdagsdirektören. En tydlig fördelning av ansvar och befogenheter är av grundläggande betydelse härvidlag.

När det gäller regler för delegation och beslutsbefogenheter anser Riksdagskommittén, bl.a. på grund av styrelseledamöternas arbetsbelastning i övrigt, att det är nödvändigt att finna en ordning för organisation av arbetet och delegation av beslutsfattandet så att styrelsen kan koncentrera sin verksamhet på de viktigaste och principiellt mest betydelsefulla ärendena.

Beslutanderätten i löpande ärenden bör således i största möjliga omfattning ankomma på riksdagsdirektören medan endast de allra viktigaste och principiellt mest betydelsefulla avgörandena förbehålls styrelsen.

Styrelsen skall utgöra en samlad parlamentarisk ledning av riksdagsförvaltningen.

Huvuduppgiften är att tillse att förvaltningens verksamhetsinriktning stämmer överens med de av riksdagen angivna riktlinjerna och att tillfredsställande resultat uppnås inom givna ekonomiska ramar. Därtill kommer de övriga ärenden i vilka styrelsen är förvaltningens beslutsorgan, s.k. obligatoriska styrelseärenden.

Riksdagskommittén ser det som angeläget att de uppgifter som åligger styrelsen preciseras i den nya instruktionen. Precisering finns i 15 §.

Riksdagsstyrelsen, som enligt förslaget till ny ledningsorganisation (förs. 1999/2000:TK1) får tio valda ledamöter, är beslutför när ordföranden samt sex av de valda ledamöterna är närvarande. Om lika röstetal uppkommer skall den mening som biträds av ordföranden gälla.

Riksdagsstyrelsens sammansättning skall spegla styrkeförhållandena i riksdagen. Talmannen skall fungera som opolitisk ordförande. För att bibehålla styrkeförhållandena i styrelsen förutsätts att de vice talmän som skall fungera som styrelsens ordförande vid förfall för talmannen därvid också övertar dennes opolitiska roll.

När det gäller styrelseledamöternas ställning kan det konstateras att den nya styrelsen får en central roll med självständig beslutanderätt på för riksdagen betydelsefulla områden. Med hänsyn till arten av den nya styrelsens funktioner och ansvar bör ett särskilt arvode för uppdraget utgå. Detta gäller för övrigt redan i dag beträffande ledamöterna i förvaltningsstyrelsen.

3.3.2 Riksdagsdirektören

Riksdagsdirektören skall vara chef för förvaltningen och leda samt ansvara för den löpande verksamheten enligt styrelsens direktiv och riktlinjer.

Om de fördelar för riksdagen som avses med den nu aktuella reformen skall vinnas är det av grundläggande betydelse att riksdagsdirektören ges de befogenheter och den auktoritet som behövs för att denne självständigt skall kunna leda förvaltningen och ta nödvändiga initiativ.

För det fall styrelsen vill försäkra sig om att den dagliga ledningen av verksamheten överensstämmer med riksdagens och styrelsens riktlinjer står möjligheten att ställa frågor till riksdagsdirektören eller begära särskild redovisning alltid öppen. I detta sammanhang förtjänar det att noteras att alla frågor som är av större vikt eller principiell betydelse enligt instruktionsförslaget alltid skall avgöras av styrelsen (15 § 12).

3.4 Råd för ledamotsnära frågor

Ansvar för beslutsfattandet i de ärenden som inte är obligatoriska styrelseärenden bör som ovan anförts åvila riksdagsdirektören. I förslaget till riksdagens parlamentariska ledningsorganisation (förs. 1999/2000:TK1) uttalar talmanskonferensen emellertid, när det gäller ärenden av ledamotsnära karaktär, att de först bör föreläggas ett rådgivande organ som inrättats för detta

ändamål. Det förutsätts därvid att det är fråga om ärenden av mera väsentlig natur som skall föreläggas rådet.

Rådet utses inom kretsen av ledamöter och övriga personer med närvaro- och yttranderätt i styrelsen och består av en företrädare för varje parti. Riksdagsdirektören är sammankallande och leder rådets sammanträden. Rådet kan förväntas sammanträda relativt regelbundet – ungefär en gång per månad.

När ärendena föredras för rådet skall de vara försedda med förslag till beslut från riksdagsdirektören.

För att tillförsäkra styrelsen beslutanderätten i de frågor av ledamotsnära karaktär som inte är helt okontroversiella föreslås en regel som innebär att ett ärende skall föras vidare till styrelsen för beslut om fler än en ledamot i rådet är emot riksdagsdirektörens förslag.

För diskussion i rådet kan också, via ledamöterna i detta, kanaliseras frågor av ledamotsnära natur som är aktuella i de olika partigrupperna.

3.5 Riksdagsförvaltningens organisation

Organisationen bör, som ovan redovisats under avsnitt 3.1, regleras i sådan ordning att organisationsförändringar m.m. inte måste bli föremål för riksdagsbehandling. Kommittén återkommer till organisationsfrågorna i det fortsatta arbetet med en arbetsordning för förvaltningen.

3.6 Revision

I den nu gällande instruktionen för Riksdagens förvaltningskontor anges att förvaltningskontoret svarar för att intern revision sker av riksdagsförvaltningen. I 1 § lagen (1988:46) om revision av riksdagsförvaltningen m.m. stadgas vidare att bl.a. riksdagens förvaltning själv skall svara för sin internrevision. Bestämmelsen härom bör överföras till den nya instruktionen.

När det gäller externrevisionen av riksdagsförvaltningen skall Riksdagens revisorer enligt 2 § lagen om revision av riksdagsförvaltningen m.m. för varje avslutat räkenskapsår granska bl.a. verksamheten vid riksdagens förvaltning.

3.7 Ärendenas handläggning

Utgångspunkten för delegationsregler m.m. inom tjänstemannaorganisationen bör i linje med det resonemang som anförts beträffande begränsningar av obligatoriska styrelseärenden m.m. vara att delegation och beslutsbefogenheter skall föras ut i organisationen så långt det är möjligt.

Bestämmelserna i avsnittet överensstämmer i allt väsentligt med det som hittills gällt enligt förvaltningskontorets instruktion och vad som enligt verksförordningen gäller för myndigheter under regeringen.

Handläggningen av ärenden är riksdagens centrala uppgift. Ett ärende är en sakfråga, till vilken riksdagen som statsorgan skall eller kan ta ställning. Vilka dessa sakfrågor är bestäms av reglerna om riksdagens behörighet och uppgifter, t.ex. i fråga om lagstiftning, budgetreglering, regeringsbildning och parlamentarisk kontroll. Riksdagens beslut i ett ärende kan inte överklagas.

Under behandlingen av ärenden kan det också uppkomma procedurfrågor av olika slag om vilka riksdagen måste besluta. Det kan gälla frågor rörande till vilket utskott ett förslag skall hänvisas eller fråga om att begränsa yttranderätten vid viss överläggning. Inte heller sådana och liknande beslut av tillämpningskaraktär angående riksdagsarbetet kan genom anförande av besvär bli föremål för ordinär domstolsprövning.

När det däremot gäller beslut av myndigheter som lyder under riksdagen föreligger en rätt att besvära sig. Enligt 1 § lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor och myndigheter gäller lagen överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor, Riksbanken, Riksdagens ombudsmän och Riksdagens revisorer. Ärenden enligt denna lag avgörs till stor del av Riksdagens besvärsnämnd.

Riksdagsdirektören, kammarkansliet och utskottskanslierna nämns inte i lagen. Administrativa beslut av riksdagsorgan som inte nämns i lagen kan i nuläget inte överklagas.

När samtliga riksdagens förvaltningsorgan nu smälter samman till en enhetlig förvaltning innebär det naturligen att lagen om överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor och myndigheter ändras så att administrativa beslut av samtliga organ ingående i den samlade riksdagsförvaltningen skall kunna överklagas, dvs. även beslut i administrativa ärenden av riksdagsdirektören, kammarkansliet, utskottskanslierna och EUnämndens kansli.

Möjligheterna att överklaga beslut av riksdagsförvaltningen hänger alltså samman med var gränsen går mellan beslut av riksdagen respektive av förvaltningen samt utformningen av den nyssnämnda lagen.

Följande exempel belyser frågan. Om t.ex. ett utskott begärt in en handling med stöd av 4 kap. 10 § RO eller fått sig en handling tillsänd rörande ett ärende under beredning, torde handlingen finnas hos utskottet (riksdagen) och inte hos riksdagsförvaltningen. I ett sådant fall är det utskottet som har att pröva frågan om utlämnande av handlingen. Utskottets beslut kan inte överklagas.

Rör handlingen däremot exempelvis ett personalärende – men finns i ett utskottskansli – är det riksdagsförvaltningen som ansvarar för handlingen, och ett beslut av denna att inte lämna ut handlingen skall alltså kunna överklagas.

I båda fallen är det utskottskansliet som fysiskt hanterar handlingen. Avgörande för möjligheterna att överklaga ett beslut att inte lämna ut en handling är således vilket organ som enligt gällande lagstiftning och regelverk – RO,

instruktion och arbetsordning för riksdagsförvaltningen – har att besluta i frågan.

1999/2000:TK2

Riksdagskommittén kommer i sitt fortsatta arbete med en arbetsordning för riksdagsförvaltningen i en beslutsordning närmare belysa och reglera beslutsbefogenheterna inom riksdagsförvaltningen.

Överklagande av visst beslut i arbetstvist

När en tvist som rör beslut av en arbetsgivare med offentlig ställning skall handläggas enligt lagen (1974:371) om rättegången i arbetstvister, får arbetstagaren, när det gäller myndigheter under regeringen, enligt en nyligen förtagen ändring i lagen (1987:439) om inskränkning i rätten att överklaga (prop. 1998/99:138, bet. 1999/2000:AU3) inte överklaga beslut i frågor som enligt avtal skall avgöras av arbetsgivaren.

I samband med att lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor och myndigheter kom till ansågs det att klagomöjligheten beträffande beslut i här aktuella frågor borde kunna avskaffas på sikt (förs. 1988/89:23 s. 13, 1988/89:KU35, rskr. 1988/89:210). I avvaktan på detta borde de anställda hos riksdagen och dess myndigheter, enligt förslaget, inte ha sämre möjligheter att anföra besvär än anställda inom den övriga statsförvaltningen.

Som framgår ovan har en lagändring som berör arbetstagare vid regeringens myndigheter nyligen genomförts. Lagändringen motiverades av att parterna på det avtalsområdet enats om att begära att möjligheten till överklagande skulle upphöra. Eftersom motsvarande överenskommelse träffats på riksdagens avtalsområde bör – i linje med den bedömning som gjordes vid tillkomsten av 1989 års lag – möjligheten att överklaga skälighetsavgöranden tas bort.

I detta sammanhang bör nämnas att överklaganden rörande denna typ av beslut är mycket sällsynta.

Det anförda föranleder en ändring i 2 § 2 lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor och myndigheter.

3.9 Rättslig identitet

Riksdagens förvaltningsorganisation omfattar enligt 9 kap. 1 § RO kammarkansliet, utskottens och EU-nämndens kanslier samt förvaltningskontoret. Denna organisation infördes den 1 oktober 1998 (förs. 1997/98:RFK4 Förstärkt samordning inom riksdagsförvaltningen, 1997/98:KU34, rskr. 1997/98:297, 1997/98:298, 1997/98:299).

Det arbete som nu bedrivs syftar till att slutföra den organisationsförändring som påbörjades under hösten 1998. Detta innebär inte att det därmed skapas något nytt förvaltningsorgan med en rättslig identitet som på något sätt skiljer sig från den nuvarande. Inte heller påverkas – utöver ett namnbyte – de förhållanden som för närvarande gäller för Riksdagens förvaltningskontor i redovisningshänseende.

3.10 Personalförändringar och kostnader

Anställningar kommer i framtiden att ske i riksdagsförvaltningen med placering i aktuell del av organisationen.

Förvaltningskontoret upphör att vara en i vissa avseenden självständig del av organisationen, och förvaltningschefens ställning som myndighetschef upphör. Bortsett härifrån och från att den samlade förvaltningen får en gemensam chef blir det i princip inga särskilda personalförändringar eller kostnader på grund av föreliggande förslag till instruktion.

3.11 Ikraftträdandebestämmelser och övergångsbestämmelser m.m.

Förslaget är avsett att genomföras med verkan fr.o.m. den 1 juli 2000. Samtidigt bör lagen (1983:1061) med instruktion för Riksdagens förvaltningskontor upphävas.

När den nya styrelsen tillträtt övertar den samtliga talmanskonferensens och förvaltningsstyrelsens beslutsbefogenheter. Några ärenden som måste handläggas enligt den äldre ordningen torde inte finnas.

Talmanskonferensen och förvaltningsstyrelsen har på olika områden tillsatt arbets- och beredningsgrupper m.m. för hantering av särskilda frågor eller komplex av frågor. I vissa fall har förekomsten av sådana grupper lett till oklarheter i fråga om ansvar och befogenheter inom organisationen.

Riksdagskommittén anser att användningen av sådana grupper därför bör begränsas. De arbets- och beredningsgrupper som för närvarande finns bör därför upphöra när denna lag träder i kraft. Riksdagsstyrelsen får när den tillträtt dels överväga frågan om särskilda beredningsgrupper i den nya organisationen, dels besluta om formerna för avslutande av pågående arbete.

Möjligheten att överklaga skälighetsavgöranden i frågor som enligt avtal skall avgöras av arbetsgivaren (se avsnitt 3.8 angående överklagande av visst beslut i arbetstvist) bör finnas kvar avseende beslut som meddelats före ikraftträdandet. Detta kräver en övergångsbestämmelse i förslaget till lag om ändring i lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor och myndigheter.

Med undantag för sistnämnda ändring torde några övergångsbestämmelser inte behövas.

3.12 Konsekvensändringar

Bestämmelser rörande Riksdagens förvaltningskontor, riksdagens förvaltningsstyrelse och förvaltningsdirektören m.fl. organ samt hänsyftningar m.m. till dessa förekommer, förutom i RO och instruktionen för Riksdagens förvaltningskontor, i nedan angivna följande författningar.

Gällande lydelse av 3 § lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor och myndigheter innebär att beslut om anställning av förvaltningsdirektör, förhandlingschef vid förvaltningskontoret, biträdande kammarsekreterare, chef för utskottskansli och chef för riksdagens internationella kansli inte kan överklagas. Vissa föränd-

ringar av justeringskaraktär beträffande de angivna anställningarna är uppenbart nödvändiga.

1999/2000:TK2

Konsekvensändringar är nödvändiga i följande författningar:

- lagen (1972:625) om statligt stöd till politiska partier,
- lagen (1974:1037) med instruktion för valprovsnämnden,
- lagen (1976:633) om kungörande av lagar och andra författningar,
- lagen (1982:1255) om författningssamlingar för Riksdagens förvaltningskontor och Riksbanken,
- lagen (1983:953) om säkerhetsskydd i riksdagen,
- lagen (1986:765) med instruktion för Riksdagens ombudsmän,
- lagen (1987:518) med instruktion för Riksdagens revisorer,
- lagen (1988:46) om revision av riksdagsförvaltningen m.m.,
- lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank,
- lagen (1989:185) om arvoden m.m. för uppdrag inom riksdagen, dess myndigheter och organ,
- lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av Riksdagens förvaltningskontor och myndigheter,
- lagen (1993:825) om personregister i riksdagens informationssystem Rixlex,
- lagen (1993:1426) med instruktion för Riksdagens arvodesnämnd,
- lagen (1993:1427) med instruktion för Statsrådsarvodesnämnden,
- lagen (1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter,
- lagen (1996:304) om arvode m.m. till Sveriges företrädare i Europaparlamentet,
- säkerhetsskyddslagen (1996:627),
- lagen (1996:810) om registrering av riksdagsledamöters åtaganden och ekonomiska intressen,
- lagen (1999:1209) om stöd till riksdagsledamöternas och partigruppernas arbete i riksdagen,
- lagen (1999:1286) om ändring i lagen (1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter,
- författningssamlingsförordningen (1976:725),
- förordningen (1984:1014) om myndigheternas uppgiftsskyldighet till de allmänna försäkringskassorna, m.m.,
- förordningen (1988:247) med instruktion för Statens tjänstepensions- och grupplivnämnd,
- förordningen (1990:481) med instruktion för Statens trygghetsnämnd.

Förslagen till de i detta ärende aktuella konsekvensändringarna rörande dels lagen (1974:1037) med instruktion för valprovsnämnden, dels lagen (1989:185) om arvoden m.m. för uppdrag inom riksdagen, dess myndigheter och organ handläggs i samband med förslag till ändringar i dessa lagar inom ramen för förvaltningskontorets förslag (förs. 1999/2000:RFK2) Ändringar av vissa arvodesbestämmelser inom riksdagsområdet.

Bakgrund

Våren 1998 antog riksdagen ett förslag från förvaltningsstyrelsen om vissa ändringar i RO och i lagen (1983:1061) med instruktion för Riksdagens förvaltningskontor (RFK) *rörande en förstärkt samordning inom riksdagsförvaltningen* (förs. 1997/98:RFK4, bet. 1997/98:KU34, rskr. 1997/98:297, 1997/98:298, 1997/98:299).

Ändringarna, som trädde i kraft den 1 oktober 1998, syftade till att förbättra ledning och samordning i riksdagsförvaltningen. Sammanfattningsvis innebar de att riksdagsdirektören fick ett överordnat ansvar för ledningen och samordningen i hela organisationen och blev ordförande i en ny samordningsgrupp. Det internationella kansliet (RIK) och informationsverksamheten placerades organisatoriskt direkt under riksdagsdirektören.

I beredningen av förvaltningsstyrelsens förslag uttalade sig konstitutionsutskottet (bet. 1997/98:KU34) för att också den parlamentariska ledningsorganisationen för riksdagens förvaltning skulle ses över. I detta syfte föreslogs talmanskonferensen tillsätta en särskild utredning. Det skulle, enligt utskottet, inte uteslutas att ytterligare förändringar kunde komma att behöva göras även på tjänstemannanivå sedan denna översyn genomförts. Riksdagen godkände utskottets förslag.

Ny politisk ledningsorganisation för riksdagsförvaltningen

I december 1998 tillsatte talmanskonferensen en parlamentarisk kommitté med uppgift att se över vissa frågor om riksdagens arbetsformer. Kommittén har överlämnat ett förslag till talmanskonferensen om den parlamentariska ledningsorganisationen. Talmanskonferensen har därefter överlämnat förslaget till riksdagen (förs. 1999/2000:TK1 *Riksdagens parlamentariska ledningsorganisation*). Det innebär i korthet att en ny riksdagsstyrelse inrättas, som övertar beslutsuppgifter från såväl talmanskonferensen som förvaltningsstyrelsen.

Den nya styrelsen skall som "obligatoriska styrelseärenden" hantera frågor som gäller riksdagens arbetsformer och övergripande frågor om utvecklingen av riksdagens verksamhet, tillsätta utredningar och ta initiativ i riksdagsärenden. Vidare skall styrelsen besluta i vissa ärenden rörande riksdagens internationella kontaktverksamhet. Även en del av de mer renodlade förvaltningsärendena bör vara obligatoriska styrelseärenden, t.ex. att besluta om anslagsframställning från riksdagen och om anställning på högre chefsnivå, att fastställa budget och bokslut samt att avge årsredovisning.

Ansvar för beslutsfattandet i de ärenden som inte är obligatoriska styrelseärenden kommer att åvila riksdagsdirektören. För att garantera ett starkt ledamotsinflytande över ärenden som direkt berör ledamöternas egna arbetsvillkor och förhållanden i övrigt, inrättas inom styrelsen ett råd för ledamotsnära frågor.

Kommitténs förslag innebär dels att den nya riksdagsstyrelsen blir högsta beslutande organ i alla frågor som gäller riksdagsförvaltningen, dels att riksdagsdirektören inför styrelsen ansvarar för ledningen av förvaltningens verk-

samhet. Kommittén påtalade i sitt betänkande att Riksdagens förvaltningskontor inte längre kan vara en egen förvaltningsmyndighet. Dess instruktion bör ersättas av en instruktion för hela den inre riksdagsförvaltningen. I instruktionen bör de uppgifter som åligger styrelsen preciseras.

Det är av största vikt att det i den nya samlade riksdagsförvaltningen säkerställs en god ordning för skötseln av myndighetsfunktionerna. Detta kan åstadkommas genom en tydlig organisationsstruktur och klara regler för delegation samt berednings- och beslutsordningar inom förvaltningen. Kommittén ansåg bl.a. mot bakgrund härav att det kan finnas anledning att överväga såväl vilken organisationsstruktur som är den mest ändamålsenliga för den nya myndigheten som i vilken utsträckning denna skall vara reglerad i instruktionen.

Riksdagskommittén har därför uttalat att en särskild organisationskommitté på tjänstemannanivå bör tillsättas för att utarbeta en instruktion för riksdagsförvaltningen samt att närmare utreda frågorna om förvaltningens framtida organisation.

Kommittén har i sammanhanget konstaterat att det inte kan uteslutas att övervägandena inom ramen för organisationskommitténs arbete kan komma att förutsätta ytterligare ändringar i RO utöver de ändringar som föreslås när det gäller riksdagens parlamentariska ledningsorganisation.

Kommittén har vidare påpekat att personalorganisationerna (PO) fortlöpande bör informeras om och ges möjlighet att lämna synpunkter på arbetet i organisationskommittén.

Nuvarande organisatoriska struktur

Riksdagsförvaltningens verksamhet är för närvarande inriktad på att uppfylla de övergripande målen för förvaltningen:

- att stödja den politiska beslutsprocessen
- att ge service till de enskilda ledamöterna
- att informera allmänhet och medier om riksdagsarbetet och om riksdagens arbetsformer samt om EU-frågor
- att stödja riksdagens internationella arbete

Organisatoriskt består riksdagsförvaltningen av tre huvuddelar – kammar delen med kammarkansliet, informationsenheten och det internationella kansliet, utskottsdelen med utskottens och EU-nämndens kanslier samt förvaltningskontoret med tio enheter och ett antal funktioner. Denna indelning är till viss del en återspeglning av nuvarande organisation av de politiska ledningsfunktionerna för förvaltningen.

I dag ansvarar förvaltningskontoret för merparten av riksdagsförvaltningens resurser – personal, ekonomi, teknisk utrustning, lokaler etc. Det är således RFK som fattar beslut i frågor som gäller anställningar, inköp etc. och som svarar för budgetarbete och budgetförslag angående behov och förbrukning av resurser av olika slag.

Beslut om den löpande verksamheten fattas däremot i organisationen.

Den nya politiska ledningsstrukturen och riksdagsdirektörens nya roll som chef för hela förvaltningen bör vara utgångspunkt för översynen. Förvaltningens organisation och arbetssätt bör vara anpassat så att förvaltningen på effektivast möjliga sätt skall kunna arbeta mot de politiska styrorganen. Förvaltningens resurser bör därvid tas till vara på ett ändamålsenligt sätt och med utvecklad samverkan för att nå de övergripande målen. Kommittén bör pröva om dessa mål bör undergå förändringar.

En utgångspunkt för Organisationskommitténs arbete skall vara att arbetet skall ske förutsättningslöst, dock att förvaltningsorganisationen bör hållas inom nuvarande kostnadsramar. Översynen skall givetvis också syfta till att möjliggöra hög måluppfyllnad förenat med största möjliga kostnadseffektivitet.

I det fortsatta arbetet med organisationsfrågan bör beaktas förutsättningarna för en utveckling av samverkan med utomstående utförare.

Ändamålsenligheten av nuvarande organisatoriska indelning bör bedömas liksom uppgifterna och strukturen inom de olika delarna. Kommittén bör överväga om RFK helt eller delvis skall finnas kvar som en sammanhållen organisatorisk del av förvaltningen.

Några frågor som hänger samman med det sistnämnda är RFK:s nuvarande myndighetsuppgifter och arbetsgivarroll, inte minst för riksdagens myndigheter.

Organisationskommittén skall lämna förslag som säkerställer en god ordning för skötseln av myndighetsfunktionerna genom en tydlig organisationsstruktur och klara regler för delegation samt berednings- och beslutsordningar.

När det gäller regler för delegation och beslutsbefogenheter m.m. finner Riksdagskommittén – på grund av styrelseledamöternas arbetsbelastning i övrigt – att det är nödvändigt att finna en ordning för organisation av arbetet och delegation av beslutsfattandet så att styrelsen kan koncentrera sin verksamhet på de viktigaste och principiellt mest betydelsefulla ärendena. Utgångspunkten för delegationsregler m.m. inom tjänstemannaorganisationen bör i linje med detta resonemang vara att delegation och beslutsbefogenheter skall föras ut i organisationen så långt det är möjligt.

Talmanskonferensen framhöll i sitt betänkande att det återstår att finna en ordning för att tillförsäkra de PO som är företrädare hos riksdagen insyn i och inflytande över beslutsfattandet i förvaltningsfrågor. Nu gäller att tre personalföreträdare har närvaro- och yttranderätt i förvaltningsstyrelsen vid behandlingen av flertalet frågor. I den nya styrelsen kommer det inte att finnas utrymme för en motsvarande representation. Det är därför nödvändigt att finna andra former för att tillförsäkra PO möjligheter att få information och kunna påverka beslutsfattandet i för PO relevanta förvaltningsärenden i lika hög utsträckning som i dag.

De förslag som Organisationskommittén utarbetar skall lämnas i form av förslag till ny instruktion och arbetsordning för den samlade förvaltningen.

Organisationskommittén skall lämna förslag rörande de förberedande åtgärder som behövs för att den nya riksdagsförvaltningen skall kunna börja verka fr.o.m. den 1 juli 2000.

Organisationskommittén skall hålla berörda riksdagsmyndigheter och PO informerade om arbetet och bereda dem tillfälle att framföra synpunkter.

Organisationskommittén skall senast den 15 februari 2000 lämna förslag till instruktion, utkast till arbetsordning och de övriga förslag som föranleds av uppdraget.

Organisationskommittén skall senast den 1 juli 2000 lämna ett förslag till en provisorisk arbetsordning så att den nya styrelsen kan fatta beslut om denna snarast möjligt därefter.

1. Lag (0000:00) med instruktion för riksdagsförvaltningen

Uppgifter

1 § Riksdagsförvaltningens huvuduppgifter är att

1. biträda vid behandlingen av riksdagens ärenden,
2. svara för de myndighetsfunktioner och förvaltningsuppgifter som anges i 9 kap. 4 § riksdagsordningen,
3. informera om riksdagens arbete och frågor som rör EU,
4. handlägga ärenden rörande riksdagens internationella kontakter samt
5. tillhandahålla de resurser och den service m.m. som i övrigt behövs för kammarens, utskottens och övriga riksdagsorgans verksamhet.

2 § Riksdagsförvaltningen skall om annat inte är särskilt föreskrivet

1. upprätta förslag till anslag på statsbudgeten avseende riksdagen och dess myndigheter m.m.,
2. meddela för riksdagen och dess myndigheter utom Riksbanken gemensamma budget- och redovisningsföreskrifter samt föreskrifter för utnyttjande av medel som har anslagits för riksdagen och dess organ,
3. handlägga frågor dels om arvoden och ersättningar till riksdagens ledamöter och till Sveriges företrädare i Europaparlamentet, dels om pensioner och andra förmåner till ledamöterna och deras efterlevande samt till företrädarna och deras efterlevande,
4. svara för frågor om löner och ersättningar till arbetstagare hos riksdagen och dess myndigheter utom Riksbanken samt frågor angående pensioner och andra förmåner till dessa arbetstagare och deras efterlevande,
5. svara för frågor som rör förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare såvitt gäller riksdagen och dess myndigheter samt företräda riksdagen och dess myndigheter som arbetsgivare i arbetstvister rörande kollektivavtal som har slutits av riksdagsförvaltningen.

Riksdagsförvaltningen skall bereda riksdagens myndigheter tillfälle att framföra sina synpunkter på förhandlingsfrågor som direkt berör respektive myndighet.

Riksdagsförvaltningen får till envar av riksdagens myndigheter överlämna handläggningen av en avtalsfråga som är av betydelse för myndigheten.

3 § Riksdagsförvaltningen skall utöver vad som anges i 1 och 2 §§ utföra de uppgifter som riksdagen genom särskilt beslut ålägger förvaltningen.

4 § Riksdagsförvaltningen får, utom såvitt avser Riksbanken, föreskriva eller för särskilt fall besluta att endast den som är svensk medborgare får ha anställning vid riksdagen eller dess myndigheter.

5 § Utöver vad som följer av 2 och 4 §§ meddelar riksdagsförvaltningen föreskrifter och råd inom sitt verksamhetsområde.

6 § Inom sitt verksamhetsområde företräder riksdagsförvaltningen staten vid domstol. Förvaltningen får uppdra åt en annan myndighet eller åt ett ombud att föra förvaltningens talan.

7 § Varje år före den 1 mars skall riksdagsförvaltningen till riksdagen avge årsredovisning för riksdagens förvaltning för det senaste budgetåret.

8 § Riksdagsförvaltningen svarar för att intern revision sker av förvaltningen.

9 § Riksdagsförvaltningen får inom sitt verksamhetsområde utföra uppdrag och tillhandahålla varor och tjänster samt inom riksdagens fastigheter upplåta lägenheter och lokaler. Förvaltningen får ta ut avgifter för sådana varor och tjänster samt uppdrag och upplåtelser.

Riksdagsförvaltningen bestämmer avgifternas storlek.

10 § Riksdagsförvaltningen får delta i internationellt biståndsarbete inom det parlamentariska området.

Riksdagsförvaltningens ledning

11 § Riksdagsförvaltningen leds av en styrelse som ansvarar för verksamheten. Bestämmelser om val av ledamöter och om ordförande i riksdagsstyrelsen finns i riksdagsordningen.

12 § Riksdagsdirektören är chef för förvaltningen och ansvarar för och leder verksamheten enligt styrelsens direktiv och riktlinjer.

När riksdagsdirektören inte är i tjänst sköts uppgifterna som chef för riksdagsförvaltningen av tjänsteman som riksdagsdirektören efter samråd med talmannen utser.

Råd för ledamotsnära frågor

13 § Riksdagsstyrelsen utser inom sig för valperioden ett råd som tillsammans med riksdagsdirektören skall bereda ledamotsnära frågor. I rådet skall ingå en representant för varje partigrupp med närvaro- och yttranderätt i styrelsen.

Rådet sammanträder på kallelse av riksdagsdirektören.

14 § Innan riksdagsdirektören avgör ett ärende av särskild betydelse för riksdagens ledamöter skall dennes förslag till avgörande föreläggas rådet för ledamotsnära frågor.

Riksdagsdirektören får i övrigt förelägga rådet ärenden som är av betydelse för riksdagens ledamöter.

Om två eller flera ledamöter i rådet är emot riksdagsdirektörens förslag till avgörande av ett förelagt ärende skall detta hänskjutas till styrelsen för beslut.

Styrelsens ansvar och uppgifter

15 § Styrelsen skall pröva om förvaltningens verksamhet bedrivs effektivt och i överensstämmelse med syftet för verksamheten. Styrelsen beslutar om

1. förslag och framställningar till riksdagen,
2. målen för förvaltningens verksamhet,
3. förvaltningens årsredovisning, delårsrapport och förslag till budget för riksdagen,
4. åtgärder med anledning av Riksdagens revisorers rapporter över förvaltningens verksamhet och den redovisning som styrelsen skall lämna till riksdagen enligt 7 §,
5. åtgärder med anledning av internrevisionens redovisning samt revisionsplan,
6. föreskrifter som enligt denna lag eller andra författningar får meddelas av riksdagsförvaltningen,
7. riksdagsförvaltningens arbetsordning,

8. slutande av kollektivavtal med arbetstagarnas huvudorganisationer, avbrytande av annan förhandling än förhandling i tvist om avtal, lockout eller annan stridsåtgärd samt andra förhandlingsfrågor som är av principiell natur eller har större ekonomisk betydelse eller är gemensamma för riksdagen och dess myndigheter,

9. anställning på chefsnivå direkt under riksdagsdirektören samt av kansli-chef i utskott och EU-nämnden,

10. frågor som avses i 4 §,

11. frågor som hänskjutits till styrelsen från rådet för ledamotsnära frågor,

12. frågor som är av större vikt eller principiell betydelse eller som riksdagsdirektören hänskjuter till styrelsen.

16 § Riksdagsstyrelsen är beslutförför när ordföranden och därutöver minst sex av de av riksdagen valda ledamöterna är närvarande.

Vid omröstning tillämpas bestämmelserna i 18 § förvaltningslagen (1986:223).

17 § Riksdagsstyrelsen får överlåta till riksdagsdirektören att avgöra ärenden som avses i 15 § 4–6 och 8–10 i vilka styrelsens beslut inte utan olägenhet kan avvaktas.

Styrelsen får i övrigt överlåta till riksdagsdirektören att besluta om sådana föreskrifter som inte är av större vikt eller principiell betydelse.

Bemyndigande för riksdagsdirektören enligt första eller andra stycket skall framgå av arbetsordningen eller genom särskilt beslut av riksdagsstyrelsen.

Ett beslut som har fattats av riksdagsdirektören med stöd av första stycket skall anmälas för styrelsen vid dess nästkommande sammanträde.

Riksdagsdirektörens ansvar och uppgifter

18 § Riksdagsdirektören skall se till att verksamheten bedrivs författningsenligt och effektivt.

Det åligger riksdagsdirektören att

1. se till att riksdagsledamöternas, allmänhetens och andras kontakter med riksdagsförvaltningen underlättas genom en god service och tillgänglighet, genom information och genom ett klart och begripligt språk i förvaltningens skrivelser och beslut,

2. hushålla väl med de medel som ställs till förfogande för riksdagsförvaltningens verksamhet,

3. verka för att riksdagsförvaltningen genom samarbete med andra statliga myndigheter och på annat sätt tar till vara de fördelar som kan vinnas för staten som helhet,

4. fortlöpande följa upp och pröva förvaltningens verksamhet och konsekvenserna av de författningsföreskrifter och särskilda beslut som rör verksamheten samt vidta de åtgärder som behövs,

5. beakta de krav som ställs på verksamheten när det gäller totalförsvaret, en ekologiskt hållbar utveckling, jämställdheten mellan kvinnor och män samt etnisk mångfald i arbetslivet,

6. verka för att förvaltningens organisation är utformad så att redovisningen, medelsförvaltningen och förvaltningen av övriga tillgångar samt förvaltningens verksamhet i övrigt kontrolleras på ett betryggande sätt.

19 § Riksdagsdirektören skall

1. se till att styrelsen får det underlag som den behöver för att ta ställning till omfattningen och inriktningen av verksamheten,
2. se till att de anställda är väl förtrogna med målen för verksamheten,
3. skapa goda arbetsförhållanden och ta till vara och utveckla de anställdas kompetens och erfarenhet.

Revisionsberättelse

20 § Om Riksdagens revisorers revisionsberättelse över förvaltningens årsredovisning innehåller någon anmärkning, skall förvaltningen, inom en månad efter berättelsens överlämnande, till riksdagen redovisa de åtgärder förvaltningen har vidtagit eller avser att vidta med anledning av invändningen.

Förvaltningens organisation

21 § Förvaltningen beslutar om sin organisation.

22 § I arbetsordningen eller i särskilda beslut skall meddelas de bestämmelser som behövs om förvaltningens organisation och formerna för dess verksamhet.

Personalansvarsnämnd

23 § Riksdagsförvaltningens personalansvarsnämnd prövar följande frågor för anställda i riksdagsförvaltningen:

1. skiljande från anställning på grund av personliga förhållanden, dock inte i fråga om provanställning,
2. disciplinansvar,
3. åtalsanmälan,
4. avstängning.

Riksdagsdirektören är ordförande i personalansvarsnämnden. Bestämmelser om nämndens sammansättning i övrigt och om dess verksamhet meddelas i arbetsordningen.

24 § Personalansvarsnämnden är beslutförför när ordföranden och minst hälften av de andra ledamöterna är närvarande.

Ärendenas handläggning

25 § Ärenden som inte skall avgöras av riksdagsstyrelsen eller personalansvarsnämnden avgörs av riksdagsdirektören. Om sådant ärende inte behöver prövas av riksdagsdirektören får det avgöras av en annan tjänsteman i den omfattning som framgår av arbetsordningen eller särskilda beslut.

26 § Ärendena avgörs efter föredragning.

27 § I arbetsordningen eller i särskilda beslut får det medges att ärenden som avgörs av någon annan tjänsteman än riksdagsdirektören inte behöver föredras.

28 § Riksdagsdirektören får utan föredragning fatta beslut som inte kan skjutas upp till dess att ärendet hunnit föredras.

29 § I arbetsordningen eller i särskilda beslut skall det bestämmas vem som får begära in förklaringar, upplysningar eller yttranden i ärendena.

30 § I fråga om varje beslut skall det finnas en handling varav framgår

- dagen för beslutet,
- beslutets innehåll,
- vem som har fattat beslutet,
- vem som har varit föredragande och
- vem som har varit med om den slutliga handläggningen utan att delta i avgörandet.

Protokoll skall föras när det förekommer skiljaktig mening eller när det behövs protokoll av någon annan orsak.

En skiljaktig mening skall alltid anges när underrättelse lämnas om innehållet i ett beslut av riksdagsförvaltningen varigenom förvaltningen avgjort ett ärende.

Överklagande

31 § Bestämmelser om överklagande av beslut av riksdagsförvaltningen finns i lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av riksdagsförvaltningen och riksdagens myndigheter.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.
 2. Genom denna lag upphävs lagen (1983:1061) med instruktion för Riksdagens förvaltningskontor.

2. Lag om ändring i lagen (1972:625) om statligt stöd till politiska partier

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1972:625) om statligt stöd till politiska partier¹

dels att i 13 § orden ”riksdagens förvaltningsstyrelse” skall bytas ut mot ”riksdagsstyrelsen”,

dels att i 14 § orden ”riksdagens förvaltningskontor” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Lagen omtryckt 1987:876

Senaste lydelse av

13 § 1989:241

14 § 1989:241.

3. Lag om ändring i lagen (1976:633) om kungörande av lagar och andra författningar

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1976:633) om kungörande av lagar och andra författningar¹

dels att i 3 och 8 §§ orden ”riksdagens förvaltningskontor” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”,

dels att i 8 § ordet ”förvaltningskontoret” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Lagen omtryckt 1989:935

Senaste lydelse 1999:938

4. Lag om ändring i lagen (1982:1255) om författningssamlingar för riksdagens förvaltningskontor och Riksbanken

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1982:1255) om författningssamlingar för riksdagens förvaltningskontor och Riksbanken¹

dels att i 1, 2, 10, 11 och 19 §§ orden "riksdagens förvaltningskontor" skall bytas ut mot "riksdagsförvaltningen",

dels att i 1 § ordet "förvaltningskontoret" skall bytas ut mot "riksdagsförvaltningen",

dels att rubriken till lagen skall lyda "Lag om författningssamlingar för riksdagsförvaltningen och Riksbanken",

dels att rubriken närmast före 1 § skall lyda "Författningssamling för riksdagsförvaltningen".

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Senaste lydelse 1987:945.

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1983:953) om säkerhetsskydd i riksdagen¹

dels att i 7, 14, 20, 21, 24–28 och 31 §§ orden ”riksdagens förvaltningskontor” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”,

dels att i 7, 17, 24, 34 och 40 §§ ordet ”förvaltningskontoret” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”,

dels att i 22 och 35 §§ ordet ”förvaltningsdirektören” skall bytas ut mot ”riksdagsdirektören”,

dels att 3 och 39 §§ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 §

Hos riksdagen skall finnas en säkerhetschef, som är direkt underställd *chefen för riksdagens förvaltningskontor*. Säkerhetschefen ansvarar för och leder säkerhetsskyddet enligt en instruktion som beslutas av *förvaltningskontoret*.

För säkerhetschefen skall finnas en ställföreträdare.

Hos riksdagen skall finnas en säkerhetschef, som är direkt underställd *förvaltningschefen*. Säkerhetschefen ansvarar för och leder säkerhetsskyddet enligt en instruktion som beslutas av *riksdagsförvaltningen*.

För säkerhetschefen skall finnas en ställföreträdare.

39 §²

Närmare föreskrifter för riksdagens myndigheter om säkerhetsprövning enligt säkerhetsskyddslagen (1996:627) får meddelas av respektive myndighet. I 6 § *första stycket lagen (1983:1061) med instruktion för riksdagens förvaltningskontor* ges *förvaltningskontoret* behörighet att meddela *förvaltningsföreskrifter om de frågor som kontoret skall handlägga*.

Närmare föreskrifter för riksdagens myndigheter om säkerhetsprövning enligt säkerhetsskyddslagen (1996:627) får meddelas av respektive myndighet. I 5 § *lagen (0000:00) med instruktion för riksdagsförvaltningen* ges *riksdagsförvaltningen* behörighet att meddela *föreskrifter och råd inom sitt verksamhetsområde*.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Senaste lydelse av

7 § 1992:1425

28 § 1992:829.

² Senaste lydelse 1996:629.

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1986:765) med instruktion för
Riksdagens ombudsmän¹

dels att i 2 § orden ”riksdagens förvaltningsstyrelse” skall bytas ut mot
”riksdagsstyrelsen”,

dels att 29 § skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

29 §²

Om överklagande av beslut som
gäller tjänstetillsättning eller eljest
rör tjänsteman vid expeditionen,
föreskrivs i lagen (1989:186) om
överklagande av administrativa
beslut av *riksdagens förvaltnings-
kontor* och myndigheter.

Om överklagande av beslut som
gäller tjänstetillsättning eller eljest
rör tjänsteman vid expeditionen,
föreskrivs i lagen (1989:186) om
överklagande av administrativa
beslut av *riksdagsförvaltningen* och
riksdagens myndigheter.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Senaste lydelse 1998:1408.

² Senaste lydelse 1989:190.

Härigenom föreskrivs att 20 § lagen (1987:518) med instruktion för Riksdagens revisorer skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

20 §¹

Om överklagande av revisorernas beslut föreskrivs i lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av *riksdagens förvaltningskontor* och myndigheter.

Om överklagande av revisorernas beslut föreskrivs i lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av *riksdagsförvaltningen* och *riksdagens* myndigheter.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Senaste lydelse 1989:191.

Härigenom föreskrivs att 4 § lagen (1988:46) om revision av riksdagens förvaltning och riksdagens myndigheter m.m.¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 §²

I 9 kap. 2 § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank finns bestämmelser om det ansvar som fullmäktige i Riksbanken har för internrevisionen av den egna myndigheten. Motsvarande bestämmelser finns i vad gäller riksdagens förvaltning i 3 § lagen (1983:1061) med instruktion för Riksdagens förvaltningskontor, i vad gäller Riksdagens revisorer i 2 § lagen (1987:518) med instruktion för Riksdagens revisorer, i vad gäller Riksdagens ombudsmän i 12 § lagen (1986:765) med instruktion för Riksdagens ombudsmän och i vad gäller Stiftelsen Riksbankens Jubileumsfond i 10 § stadgarna (RFS 1988:1) för Stiftelsen Riksbankens Jubileumsfond.

I 9 kap. 2 § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank finns bestämmelser om det ansvar som fullmäktige i Riksbanken har för internrevisionen av den egna myndigheten. Motsvarande bestämmelser finns i vad gäller riksdagens förvaltning i 8 § lagen (0000:00) med instruktion för riksdagsförvaltningen, i vad gäller Riksdagens revisorer i 2 § lagen (1987:518) med instruktion för Riksdagens revisorer, i vad gäller Riksdagens ombudsmän i 12 § lagen (1986:765) med instruktion för Riksdagens ombudsmän och i vad gäller Stiftelsen Riksbankens Jubileumsfond i 10 § stadgarna (RFS 1988:1) för Stiftelsen Riksbankens Jubileumsfond.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Senaste lydelse av lagens rubrik 1999:203

² Senaste lydelse 1999:203

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank¹ dels att i 9 kap. 4 § orden "Riksdagens förvaltningskontor" skall bytas ut mot "riksdagsförvaltningen", dels att 11 kap. 5 § skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

11 kap.

5 §

Riksbankens beslut enligt denna lag får överklagas endast i den utsträckning och i den ordning som sägs i lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av *Riksdagens förvaltningskontor* och myndigheter. Hur talan förs mot fullmäktiges beslut om skiljande av en ledamot av direktionen från hans anställning regleras i 2 kap. 2 §.

Riksbankens beslut enligt denna lag får överklagas endast i den utsträckning och i den ordning som sägs i lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av *riksdagsförvaltningen* och *riksdagens* myndigheter. Hur talan förs mot fullmäktiges beslut om skiljande av en ledamot av direktionen från hans anställning regleras i 2 kap. 2 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Lagen omtryckt 1999:19

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av riksdagens förvaltningskontor och myndigheter¹

dels att i 1, 5 och 6 §§ orden "riksdagens förvaltningskontor" skall bytas ut mot "riksdagsförvaltningen",

dels att rubriken till lagen samt 2 och 3 §§ skall ha följande lydelse.

Lag om överklagande av administrativa beslut av riksdagsförvaltningen och riksdagens myndigheter

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Ett beslut som gäller anställning hos riksdagen eller dess myndigheter får överklagas i enlighet med vad som anges i denna lag om beslutet

1. gäller tjänstetillsättning med de undantag som framgår av 3 § och saken inte enbart avser tvist om kollektivavtal,

2. gäller en fråga som enligt avtal skall avgöras av arbetsgivaren,

3. gäller en fråga som är reglerad i lag eller i annan författning och det i samma författning föreskrivs att beslut i frågan får överklagas.

Ett beslut som gäller anställning hos riksdagen eller dess myndigheter får överklagas i enlighet med vad som anges i denna lag om beslutet

1. gäller tjänstetillsättning med de undantag som framgår av 3 § och saken inte enbart avser tvist om kollektivavtal,

2. gäller en fråga som är reglerad i lag eller i annan författning och det i samma författning föreskrivs att beslut i frågan får överklagas.

3 §²

Ett beslut om tjänstetillsättning får inte överklagas om det avser någon av följande tjänster

hos riksdagen – *förvaltningsdirektör, förhandlingschef vid förvaltningskontoret*, biträdande kammarsekreterare, chef för utskottskansli och chef för riksdagens internationella kansli,

hos Riksbanken – ledamöter av direktionen och chef för revisionsenhet,

hos Riksdagens ombudsmän – chef för ombudsmännens kansli,

hos Riksdagens revisorer – chef

Ett beslut om tjänstetillsättning får inte överklagas om det avser någon av följande tjänster

hos riksdagen – *förvaltningschef*, biträdande kammarsekreterare, chef för utskottskansli, *chef för EU-nämndens kansli* och chef för riksdagens internationella kansli.

hos Riksbanken – ledamöter av direktionen och chef för revisionsenhet,

hos Riksdagens ombudsmän – chef för ombudsmännens kansli,

hos Riksdagens revisorer – chef för revisorernas kansli.

¹ Senaste lydelse 1994:1068.

² Senaste lydelse 1998:1411.

Nuvarande lydelse
för revisorernas kansli.

Föreslagen lydelse

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000. Äldre bestämmelser gäller dock fortfarande i fråga om överklagande av beslut som fattas före lagens ikraftträdande.

11. Lag om ändring i lagen (1993:825) om personregister i riksdagens informationssystem Rixlex

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att i 1 och 5 §§ lagen (1993:825) om personregister i riksdagens informationssystem Rixlex orden ”Riksdagens förvaltningskontor” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

12. Lag om ändring i lagen (1993:1426) med instruktion för
Riksdagens arvodesnämnd

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1993:1426) med instruktion för
Riksdagens arvodesnämnd

dels att i 6 och 10 §§ orden ”riksdagens förvaltningskontor” skall bytas ut
mot ”riksdagsförvaltningen”,

dels att i 7 § orden ”riksdagens förvaltningsstyrelse” skall bytas ut mot
”riksdagsstyrelsen”.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

13. Lag om ändring i lagen (1993:1427) med instruktion för
Statsrådsarvodesnämnden

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att i 6 § lagen (1993:1427) med instruktion för Statsrådsarvodesnämnden orden ”riksdagens förvaltningskontor” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

14. Lag om ändring i lagen (1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter¹

dels att i 1 kap. 5 §, 2 kap. 3 §, 4 kap. 2 och 3 §§, 5 kap. 1 och 3 §§, 13 kap. 5, 6, 14 och 17 §§ orden "Riksdagens förvaltningskontor" skall bytas ut mot "riksdagsförvaltningen",

dels att i 5 kap. 5 § ordet "förvaltningskontoret" skall bytas ut mot "riksdagsförvaltningen",

dels att i 4 kap. 3 § ordet "talmanskonferensen" skall bytas ut mot "riksdagsstyrelsen".

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

¹ Senaste lydelse av

2 kap. 3 § 1997:1067 5 kap. 1 § 1996:296

4 kap. 2 § 1996:296 5 kap. 3 § 1996:296

4 kap. 3 § 1996:296 5 kap. 5 § 1996:296

15. Lag om ändring i lagen (1996:304) om arvode m.m. till
Sveriges företrädare i Europaparlamentet

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att i 1 kap. 4 och 5 §§ samt 9 kap. 5, 6, 14 och 17 §§ lagen (1996:304) om arvode m.m. till Sveriges företrädare i Europaparlamentet orden "riksdagens förvaltningskontor" skall bytas ut mot "riksdagsförvaltningen".

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

16. Lag om ändring i säkerhetsskyddslagen (1996:627)

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att i 20 § säkerhetsskyddslagen (1996:627) orden ”riksdagens förvaltningskontor” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

17. Lag om ändring i lagen (1996:810) om registrering av riksdagsledamöters åtaganden och ekonomiska intressen

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att i 1 § lagen (1996:810) om registrering av riksdagsledamöters åtaganden och ekonomiska intressen orden "Riksdagens förvaltningskontor" skall bytas ut mot "riksdagsförvaltningen".

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

18. Lag om ändring i lagen (1999:1209) om stöd till
riksdagsledamöternas och partigruppernas arbete i riksdagen

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att i 14 § lagen (1999:1209) om stöd till riksdagsledamöternas och partigruppernas arbete i riksdagen orden ”Riksdagens förvaltningskontor” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000.

19. Lag om ändring i lagen (1999:1286) om ändring i lagen
(1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter

1999/2000:TK2
Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att i lagen (1999:1286) om ändring i lagen
(1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter orden ”riksda-
gens förvaltningskontor” skall bytas ut mot ”riksdagsförvaltningen”.

Förslag till riksdagsbeslut	1
Till talmanskonferensen	5
Förslag	6
1 Bakgrund	8
2 Organisationsöversyn	9
2.1 Organisationskommitté	9
2.2 Utgångspunkter	9
2.3 Arbetets bedrivande	9
3 Riksdagskommitténs överväganden	10
3.1 Allmänna överväganden	10
3.2 Riksdagsförvaltningens arbetsuppgifter m.m.	11
3.2.1 Allmänt	11
3.2.2 Uppgifter	11
3.2.3 Riksdagsförvaltningens roll avseende riksdagens verk.....	12
3.2.3.1 Budgetfrågor	12
Bedömning	13
3.2.3.2 Central arbetsgivarfunktion	14
3.2.3.3 Administrativt stöd	15
3.3 Riksdagsförvaltningens ledning	15
3.3.1 Styrelsen	16
3.3.2 Riksdagsdirektören	16
3.4 Råd för ledamotsnära frågor	16
3.5 Riksdagsförvaltningens organisation	17
3.6 Revision	17
3.7 Ärendenas handläggning	17
3.8 Överklagande	18
Överklagande av visst beslut i arbetstvist	19
3.9 Rättslig identitet	19
3.10 Personalförändringar och kostnader	20
3.11 Ikraftträdandebestämmelser och övergångsbestämmelser m.m.	20
3.12 Konsekvensändringar	20
Utgångspunkter för organisationskommitténs arbete	22
Bakgrund	22
Ny politisk ledningsorganisation för riksdagsförvaltningen	22
Nuvarande organisatoriska struktur	23
Fortsatt organisationsöversyn	24
Kommitténs lagförslag	26
1. Lag (0000:00) med instruktion för riksdagsförvaltningen	26
2. Lag om ändring i lagen (1972:625) om statligt stöd till politiska partier	31
3. Lag om ändring i lagen (1976:633) om kungörande av lagar och andra författningar	32
4. Lag om ändring i lagen (1982:1255) om författningssamlingar för riksdagens förvaltningskontor och Riksbanken	33

5. Lag om ändring i lagen (1983:953) om säkerhetsskydd i riksdagen.....	34
6. Lag om ändring i lagen (1986:765) med instruktion för Riksdagens ombudsmän.....	35
7. Lag om ändring i lagen (1987:518) med instruktion för Riksdagens revisorer.....	36
8. Lag om ändring i lagen (1988:46) om revision av riksdagens förvaltning och riksdagens myndigheter m.m.	37
9. Lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank	38
10. Lag om ändring i lagen (1989:186) om överklagande av administrativa beslut av riksdagens förvaltningskontor och myndigheter.....	39
11. Lag om ändring i lagen (1993:825) om personregister i riksdagens informationssystem Rixlex	41
12. Lag om ändring i lagen (1993:1426) med instruktion för Riksdagens arvodesnämnd.....	42
13. Lag om ändring i lagen (1993:1427) med instruktion för Statsrådsarvodesnämnden.....	43
14. Lag om ändring i lagen (1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter.....	44
15. Lag om ändring i lagen (1996:304) om arvode m.m. till Sveriges företrädare i Europaparlamentet.....	45
16. Lag om ändring i säkerhetsskyddslagen (1996:627).....	46
17. Lag om ändring i lagen (1996:810) om registrering av riksdagsledamöters åtaganden och ekonomiska intressen.....	47
18. Lag om ändring i lagen (1999:1209) om stöd till riksdagsledamöternas och partigruppernas arbete i riksdagen	48
19. Lag om ändring i lagen (1999:1286) om ändring i lagen (1994:1065) om ekonomiska villkor för riksdagens ledamöter.....	49